

Sygn. akt I C 610/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy w Sochaczewie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Pszeniczna

Protokolant: sekr. sąd. Damian Piątek

po rozpoznaniu w dniu 17 lutego 2016 r. w S.

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W.**

przeciwko **T. M.**

o zapłatę kwoty 874,00 zł

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 610/15

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Sochaczewie

z dnia 17 lutego 2016 r.

Pozwem z dnia 9 lipca 2015 r. powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od pozwanego T. M. kwoty 874,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także zasądzenie kosztów postępowania, w tym 30,00 zł tytułem opłaty od pozwu, 180,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego i 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu podano, że dochodzona wierzytelność wynika z umowy zawartej przez pozwanego z Bankiem (...) S.A. (poprzednio: (...) Bank) w dniu 9 lutego 2009 r., na podstawie której pozwany otrzymał kwotę pieniężną, którą zobowiązał się zwrócić na warunkach określonych w umowie. Dalej wskazano, że pozwany nie wywiązał się z umowy, pomimo wezwania do zapłaty, dlatego w dniu 25 czerwca 2013 r. wierzytelność została zbyta przez pierwotnego wierzyciela na rzecz powoda. Zadłużenie wynosi łącznie 874,00 zł, przy czym 577,580 zł tytułem należności głównej i 296,42 zł tytułem odsetek skapitalizowanych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela i powoda.

Pozwany T. M. nie ustosunkował się do zgłoszonego żądania.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 25 czerwca 2013 r. powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. nabył od Banku (...) S.A. z siedzibą w W. wierzytelność wobec T. M. wynikającą z zawartej dnia 9 lutego 2009 r. umowy kredytu w kwocie 577,58 zł tytułem kapitału, 160,38 zł tytułem odsetek i 423,75 zł tytułem kosztów.

Na dzień 2 lipca 2015 r. wierzytelność ta wynosiła 874,00 zł, w tym należność główna – 577,58 zł i odsetki – 296,42 zł.

(dowód: umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 25 czerwca 2013 r. wraz z wyciągiem z elektronicznego załącznika (k. 8-13), wyciąg z ksiąg rachunkowych z dnia 2 lipca 2015 r. (k. 7)).

Pozwany był wzywany do zapłaty dochodzonej pozwem należności, lecz bezskutecznie.

(dowód: wezwanie z dnia 22 maja 2015 r. (k. 14-15)).

Powyższych ustaleń Sąd dokonał w oparciu o dowody z dokumentów: umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 25 czerwca 2013 r. wraz z wyciągiem z elektronicznego załącznika (k. 8-13), wyciągu z ksiąg rachunkowych z dnia 2 lipca 2015 r. (k. 7) i wezwania z dnia 22 maja 2015 r. (k. 14-15), których prawdziwość nie budzi wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie mogło być uwzględnione.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Zgodnie natomiast z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. prawo bankowe (tekst jedn.: Dz. U. z 2015 r., poz. 128 z późn. zm.) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

W niniejszej sprawie pozwany T. M. nie wdał się w spór, nie zajął stanowiska w sprawie, nie złożył odpowiedzi na pozew. W takiej sytuacji Sąd ma podstawy do wydania wyroku zaocznego. Przyjmuje się wówczas za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały wytoczone w celu obejścia prawa (art. 339 § 1 i 2 k.p.c.). W przedmiotowej sprawie, w ocenie Sądu orzekającego, twierdzenia powoda budzą wątpliwości, bowiem powód nie przedstawił umowy pierwotnej, z której zobowiązanie wynika wskazującej na istotę i wysokość zobowiązania. Powód ograniczył się jedynie do załączenia wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu nr (...) z dnia 2 lipca 2015 r.

Zgodnie z art. 6 k.c. to na powodzie ciążył ciężar wykazania nie tylko istnienia zobowiązania, ale także tego że uprawnionym do jej dochodzenia jest powód. Na podstawie załączonych do pozwu dokumentów trudno poczynić takie ustalenia. Dowodem na istnienie umowy może być wyłącznie dokument tej umowy lub w określonych przepisami warunkach dowód z przesłuchania stron lub zeznań świadków na okoliczność zawarcia umowy. Umowa sprzedaży wierzytelności ani sporządzony na jej podstawie wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy, oraz wyciąg z ksiąg rachunkowych nie jest dowodem na istnienie zobowiązania umownego i istnienie wierzytelności. W szczególności wyciąg z ksiąg rachunkowych nie statuuje domniemania prawnego istnienia wierzytelności. Potwierdza on jedynie fakt dokonania cesji, ale wykazanie skutecznego nabycia i istnienia nabytej wierzytelności wymaga udowodnienia poprzez dokumenty źródłowe kreujące zobowiązanie (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2009 r., sygn. akt III CZP 65/09, OSNC 2010/4/51).

Reasumując, brak złożenia dokumentów źródłowych uniemożliwia zbadanie istnienia tej wierzytelności i jej charakteru. Niezłożenie ich budzi nadto wątpliwości Sądu co do ich istnienia. Zatem Sąd nie uwzględnił zgłoszonego roszczenia wobec jego nieudowodnienia, orzekając jak w wyroku, na podstawie wyżej przedstawionych przepisów prawa i art. 6 k.c.